

Partifællers Side, og det kan jo selvfølgelig ikke opfordre os til at forlænge en ekstraordinær Lovgivning paa dette Omraade, at vi er i stærk Tvivl om, hvorvidt Administrationen ikke farer for stærkt frem med den ordinære Lovgivning. I adskillige af de Tilfælde har, saa vidt jeg har forstaaet, den højtærede Justitsminister henvist til, at disse Udvisninger af de vedkommende ikke kan være at betragte som egentlige Udvisninger, idet de ikke er foregaaet fra hans Side, men fra den internationale Kommissions Side. Men om en Del af disse Tilfælde er jeg i alt Fald af den Opfattelse, at Udvisningen bør ophæves snarest muligt, nemlig i Tilfælde, hvor vedkommende Tysker eller tyske Statsborger — for han kan jo godt være dansk — har bosat sig i de sønderjydske Landsdele før 1. Oktober 1918, det Tidspunkt, som Fredstraktaten lægger Vægt paa, idet han efter den i September vedtagne Lov om dansk Indfødsret og om Optionsbestemmelserne vilde have haft dansk Indfødsret, hvis han den 15. Juni 1920 havde haft fast Bopæl i Sønderjylland. Jeg har den Opfattelse, at naar Forholdet er det, at den eneste Grund til, at han ikke har haft fast Bopæl i Sønderjylland — skønt han i øvrigt opfyldte Betingelserne — den nævnte Dato, 15. Juni 1920, er Udvisning fra den internationale Kommissions Side, saa bør han i Virkeligheden, fordi det er et Forhold, som han selv ikke har været raadig over, falde ind under den Lov, hvorefter han kan faa dansk Indfødsret; og ud fra denne Opfattelse mener vi altsaa ikke, det er berettiget af den højtærede Justitsminister at nægte saadanne Personer at vende tilbage til de sønderjydske Landsdele eller blot vanskeliggøre dem Adgangen dertil ved at kræve Pas, midlertidig Opholdstilladelse eller lignende. Men overhovedet er der, som jeg sagde, mod Administrationen paa dette Omraade fra flere Sider, navnlig i den senere Tid, rejst en saa stærk Kritik, ogsaa fra sønderjydske Repræsentanters Side, at vi ikke uden tvungne Grunde, som altsaa efter vor Formening ikke foreligger, vil udvide Administrationens Bemyndigelse ud over de Rammer, der forelaa før Krigen.

Vi kan altsaa meget vel stemme for det stillede Ændringsforslag — det er kun en Forbedring af Lovforslaget, idet det begrænser dets Gyldighed til et Aar —, men vi kan, selv efter dette Ændringsforslags Vedtagelse, ikke tiltræde Lovforslaget. Naar jeg alligevel ikke tilraader mine Meningsfæller at stemme imod Lovforslaget ved tredje Behandling, men at undlade at stemme,

saa er Grunden hertil alene den, at man efter min Opfattelse ikke ved sin Afstemning bør søge at hindre, at denne Sag ogsaa bliver drøftet i Folketinget, hvad jeg har Grund til at tro, man kunde ønske.

Justitsministeren (Rytter): Overfor de Udtalelser, som det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) er fremkommet med, skal jeg tillade mig at udtale følgende. Jeg anser det for absolut nødvendigt, at denne Lovgivning bliver forlænget, dels af den Grund, at vi saa har den og kan benytte den, og dels af den Grund, at alene den Omstændighed, at vi har Loven, vil bevirke, at en Mængde Mennesker vil opføre sig saaledes, at vi kan have dem her i Landet, idet de ved, at de ellers vil blive udvist. Jeg maa derfor anse det for absolut nødvendigt. Den Grund, som det ærede Medlem anførte til, at han ikke kunde gaa med til Lovforslaget, var, saa vidt jeg forstod, denne „store Pose“, som jeg havde, og hvori jeg puttede alle mulige ned, bl. a. ogsaa de Mennesker, som har deltaget i Strejker, idet jeg efter hans Formening vilde henregne dem til Bolscheviker. Hvis det ærede Medlem tidligere havde udtrykt dette, tror jeg, at jeg kunde have skaffet Oplysninger om dette i Udvalget eller ogsaa her i Tinget. Det er altid vanskeligt at sige noget efter Hukommelsen, men jeg tror ikke, at en eneste af de Udvisninger, som er foretagne med Hjemmel i denne ekstraordinære Lovgivning, og som er opførte under „Bolschevikagitation“, berører Folk, som kun har gjort sig skyldige i Deltagelse i Strejker, i alt Fald ingen af dem, som jeg har udvist af denne Grund med Hjemmel i denne ekstraordinære Lovgivning.

Det ærede Medlem anførte ogsaa, at han i Pressen havde set forskellige Angreb, som var blevet rettet mod den nuværende Justitsminister, og at det jo selvfølgelig ogsaa har været en medvirkende Aarsag til hans Stilling. Ja, det er rigtigt, og jeg kan for saa vidt ogsaa forstaa det, men jeg beklager, at den danske Presse angriber Landets Justitsminister med den Slags Argumentationer, saaledes at det skaber Grundlag for dem, som ikke er os venligsindede, til at benytte det imod os, uden at der er tilstrækkeligt Grundlag i Kendsgjerningerne. Jeg troede ikke, at vi skulde have været inde paa det, da det ikke saa meget vedrører den nugældende Lov, men da det er blevet fremdraget, skal jeg ogsaa fremdrage et enkelt lille Eksempel.

I „Sønderjyllands Socialdemokrat“ for 4. November d. A. indeholdes en saalydende